

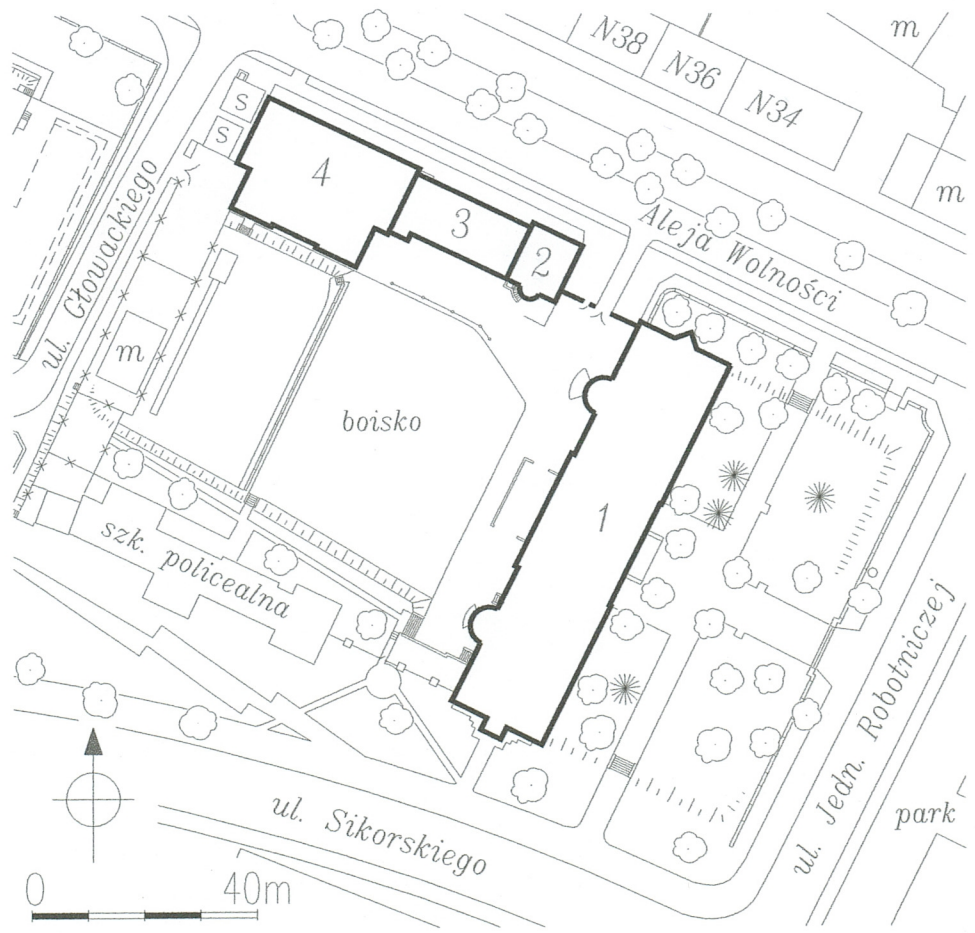
D.294

1. Obiekt
ZESPÓŁ SZKOŁY PESTALOZZIEGO

2. Czas powstania
1924–1929 r

3. Miejscowość
GŁOGÓW

11. Zdjęcie, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

- 1. Szkoła
- 2. Bud. mieszk. nauczycieli
- 3. Łącznik
- 4. Sala gimnastyczna

powierzchnia zespołu
wraz z zabudowaniami 1,1 ha

- m bud. mieszk.
- S sklep
- == drogi utwardz.
- - - drogi nieutw.
- x x x siatka stal.
- — — mur kam.
- □ □ ogrodz. metal.
- — — mur ceglany
- ||||| skarpa

4. Adres
ul. Jedności Robotniczej 10, 10a
67–200 Głogów
nr działki: 213/12, 213/7
nr ks. wiecz.: [REDACTED]

5. Przynależność administracyjna
województwo dolnośląskie
powiat Głogów
gmina Głogów

6. Poprzednie nazwy miejscowości
Glogau, Kr. Glogau

7. Przynależność administracyjna do 31.12.1998 r
województwo wrocławskie
gmina Głogów

8. Właściciel i jego adres
Starostwo Powiatowe, ul. gen. Si-
korskiego 21; wł. prywatni (dom
mieszk. — [REDACTED])

9. Użytkownik i jego adres
Zespół Szkół Ogólnokształcących
w Głogowie

10. Rejestr zabytków

12. Autorzy, historia obiektu, określenie stylu.

Zespół zabudowań szkolnych przy ob. ul. Jedności Robotniczej w Głogowie, powstał w latach 1924–29 na fali ożywionego ruchu budowy szkół, przypadającego na czas po I wojnie światowej. Wzniesiono go jako powszechną ewangelicką szkołę dla dziewcząt. W prawym skrzydle budynku uczyły się również dzieci katolickie w wieku od 6 do 10 lat, pochodzące z przedmieścia Wiązów i Ostrowa Tumskiego (klasy koedukacyjne). Od 1929 r. mieściła się w budynku również szkoła pomocnicza dla dzieci opóźnionych umysłowo. Autorem projektu zespołu szkolnego był **Eugen Griesinger**, ówczesny radca budowlany w Głogowie, twórca m.in. przebudowy teatru głogowskiego oraz tzw. Milchhausu. Zespół reprezentuje pod względem architektonicznym nurt ekspresjonistyczny w architekturze epoki modernizmu. Pod względem rozwiązań kompozycyjno-funkcjonalnych zespół jest typowym przykładem zastosowania idei słynnego pedagoga szwajcarskiego Jana Pestalozziego, która stała u podstaw projektowania budynków szkolnych w Niemczech od 2 poł. XIX w. Zgodnie z teorią harmonijnego rozwoju duchowego, umysłowego i fizycznego budynki szkolne były obszerne, z wygodnymi, dobrze oświetlonymi klasami, szerokimi korytarzami i klatkami schodowymi, aulami, w których odbywały się uroczystości, koncerty i przedstawienia teatralne, pomieszczeniami bibliotecznymi, pracowniami do zajęć praktycznych. Efektem troski o rozwój fizyczny było budowanie sal gimnastycznych, na ogół wolnostojących, połączonych krytym przejściem z budynkiem szkoły lub budynkiem mieszkalnym nauczycieli i wóznego szkolnego. Na terenach przyległych do zabudowań szkolnych urządzano boiska sportowe i ogródki botaniczne. Zespół głogowski realizuje wszystkie założenia idei nowoczesnej szkoły epoki Gründerzeitu. Obiekt pełnił funkcje szkolne do czasów II wojny światowej. Po zajęciu miasta przez Rosjan (10.06.45) w budynku szkoły urządzono komendanturę Armii Czerwonej i szpital wojskowy. Budynek łącznika pełnił do 1947 r. funkcję garaży dla Rosjan, później – dla pracowników Starostwa Powiatowego. W latach 1946–47 nastąpiło stopniowe przekazanie zabudowań szkolnych w ręce władz polskich. 28.06.1950 r. zespół zabudowań dawnej szkoły powszechnej oddano na siedzibę I Liceum Ogólnokształcącego w Głogowie, które zajmuje je do dziś.

13. Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrza, wyposażenie, instalacje)

SYTUACJA. Głogów – miasto, siedziba władz gminy miejskiej i starostwa powiatowego, położone nad Odrą, w pn. części Dolnego Śląska, na granicy z Ziemią Lubuską.

Zespół zabudowań szkoły Pestalozziego zlokalizowany został na zach. od starego miasta, na rozległych terenach pozyskanych po likwidacji fortyfikacji miejskich (ob. dzielnica Śródmieście). Zespół zajmuje teren mieszczący się w kwartale ulic: Al. Wolności (daw. Hohenzollerstraße), Jedności Robotniczej (daw. Königstraße), gen. W. Sikorskiego (daw. Herrendorfer Str., Am Pionierwäldchen) i małej uliczki B. Głowackiego (daw. Hans-Schemm-Str.). Zgodnie z zaleceniami i szczegółowymi przepisami dotyczącymi budownictwa szkolnego tego czasu zespół został zlokalizowany w pobliżu terenów zielonych (tzw. Pionierwäldchen, ob. Park Słowiański – fragment promenady założonej na dawnych terenach warownych). Obszar, na którym mieszczą się zabudowania szkolne oraz tereny i urządzenia im towarzyszące (dziedziniec frontowy, boiska sportowe do gier zespołowych) został wyrównany przez podniesienie części wsch., wskutek czego powstał niski taras ziemny, wzniesiony o 0,5 m powyżej poziomu ulic Wolności i Jedności Robotniczej, ograniczony ceglany murkami oporowymi, które stanowią granice dziedzińca frontowego, rozciągającego się przed fasadą budynku szkoły. Komunikację z centrum starego miasta i z terenami podmiejskimi zapewniało zespołowi sąsiedztwo dworca kolejowego (na pn.) oraz ulice Wolności i Sikorskiego, stanowiące obecnie główne arterie Śródmieścia, a w l. 30-tych XX w. – osie komunikacyjne łączące centrum z terenami przedmieść zach. Bezpośrednie sąsiedztwo zespołu stanowią od pn. współczesna zabudowa mieszkaniowo-usługowa, od wsch. Park Słowiański, od pd. budynek dawnego gimnazjum Hindenburga.

KOMPOZYCJA. Zespół szkoły Pestalozziego w Głogowie zajmuje rozległą prostokątną posesję, wydłużoną w kierunku wsch. – zach. i ograniczoną przebiegającymi wzdłuż boków prostokąta ulicami. Nieznaczne wzniesienie terenu, na którym powstał kompleks szkolny i ujęcie go murkami oporowymi, przyczyniło się do wyodrębnienia go spośród sąsiedniej zabudowy, wśród której monumentalizmem odznaczał się budynek gimnazjum Hinenburga, sąsiadujący ze szkołą Pestalozziego przez ul. Sikorskiego. W skład zespołu wchodziły budynki, wśród których pod względem funkcjonalnym, gabarytowym i architektonicznym wyróżniał się wolnostojący budynek **szkoły (nr 1)**. Pozostałe zabudowania to: **budynek mieszkalny dla nauczycieli (nr 2)**, **łącznik (nr 3)** i **sala gimnastyczna (nr 4)**. Zabudowania tworzą dwie pierzeje wewnętrznego dziedzińca zespołu, od wsch. zamkniętego budynkiem szkoły, od pn. – ciągiem pozostałych budynków. Dziedziniec o kształcie regularnego prostokąta pełni funkcje terenu rekreacyjnego i sportowego. Wszystkie budynki, pierwotnie jednorodne stylowo, reprezentują ekspresjonistyczny nurt architektury modernistycznej. Wśród wspólnych, charakterystycznych cech formalnych, najważniejsze to: wykończenie elewacji cegłą z użyciem klinkieru, ceglany detal, o prostych motywach powtarzających się pionowych i poziomych pasów cegieł wysuniętych przed lico ściany, motyw ostrołucznych otworów (poza budynkiem mieszkalnym), trójkątne lizeny, czterospadałowe dachy ceramiczne, artykulacja elewacji za pomocą rytmicznego układu ujednoliconych w poszczególnych częściach budynków otworów i podziałów ramowych. Do dzisiejszych czasów w pierwotnej formie przetrwał budynek szkoły (nr 1) i sali gimnastycznej (nr 4), znacznym przekształceniom wewnętrznym i zewnętrznym uległ natomiast budynek

14. Kubatura	15. Powierzchnia zespołu 1,1 ha	16. Przeznaczenie pierwotne ewangelicka szkoła powszechna dla dziewcząt	17. Użytkowanie obecne zespół szkół ogólnokształcących
<p>18. Prace budowlane i konserwatorskie, ich przebieg i dokumentacja.</p> <p>Na terenie zespołu od czasów powojennych nie prowadzono kompleksowych prac konserwatorskich, których celem byłaby ochrona wartości zabytkowych, historycznych i krajobrazowych założenia jako całości.</p> <p>⇒ <u>szkoła (nr 1)</u>: 1950 r — remont po przekazaniu budynku szkoły na siedzibę I LO: odnowienie i prace adaptacyjne (m.in. urządzenie boiska sportowego); szczegółowe dane dotyczące remontów i prac renowacyjnych budynku szkoły (nr 1) przeprowadzone w następnych latach ⇒ <i>patrz: karta ewidencyjna budynku szkoły</i>;</p> <p>⇒ <u>budynek mieszkalny (nr 2)</u>: l. 1953–54 — przebudowa wewnątrz, otynkowanie elewacji zewnętrznych, zmiana układu otworów okiennych; l. 80-te — dalsze przekształcenia dyspozycji wewnątrz, wymiana stolarki okiennej, częściowe przełożenie pokrycia dachowego;</p> <p>⇒ <u>łącznik (nr 3)</u>: lata 1988–89 — przebudowa i zmiana jego formy z otwartego od pd. arkadowej galerii, na powiększony (szerokość) zamknięty obiekt, przeznaczony na salę gimnastyczną – zlikwidowano część arkad od strony pd., dach dwuspadowy zamieniono na płaski, z imitacją dwuspadowego, który maskuje podwyższenie obiektu; nowa elewacja pd. nie dostosowana do pierwotnej estetyki budynku i całego zespołu szkolnego;</p> <p>⇒ <u>sala gimnastyczna (nr 4)</u>: l. 1953–54 — odbudowana po zniszczeniach wojennych; — l. 1988–89 – wynikiem adaptacji arkadowego podcienia na salę gimnastyczną, było zabudowanie stykającej się z nim elewacji wsch., budynku, zmieniono również układ otworów wejściowych – wsch. zamurowano i przeniesiono do elewacji pd.;</p> <p>⇒ <u>prace porządkowe na terenie całego zespołu</u>: 1984 r — naprawa ogrodzenia w części pd. zespołu; remont i modernizacja boiska sportowego (zainstalowanie „łapaczy”)</p>		<p>19. Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie i instalacje)</p> <p>Do czasów dzisiejszych zachowała się ogólna kompozycja zespołu; czytelny jest podział na wszystkie elementy: zabudowania, dziedzińce wewnętrzny i frontowy. W stosunku do stanu pierwotnego zaszły zmiany, wśród których najważniejszą jest nowy podział własnościowy, wskutek którego wyłączono z zespołu szkolnego budynek mieszkalny dla nauczycieli. Istotnym zmianom uległa forma budynku łącznika (nr 3), który został znacznie przebudowany, najpierw w latach 50-tych XX w., po adaptacji na garaże, a następnie w l. 1988–89, kiedy to zlikwidowano całkowicie arkadową galerię, zabudowując budynek od pd. i powiększając jego gabaryty, w celu przystosowania do pełnienia funkcji dodatkowej sali gimnastycznej. Przebudowę przeprowadzono nie dbając o formę całości i zgodność nowych elementów z estetyką całego zespołu. Nieco mniejszym przekształceniom uległ budynek mieszkalny (nr 2), remontowany w l. 1953–54, który zachował bryłę, zmianie uległ natomiast układ otworów okiennych w elewacji wsch., a wszystkie elewacje zostały otynkowane. Szkoła (nr 1) zachowana w pierwotnym stanie, z wyjątkiem zmian w formie dachu – w wyniku remontu w 1997 znikły kominy dymowe oraz górny rząd lukarn-światlików; w 2005 nastąpiła rekonstrukcja wieżyczki zegarowej (?). Sala gimnastyczna uległa częściowemu zburzeniu w wyniku działań wojennych (nie wiadomo jaki był ich zakres); odbudowana w l. 1953–54; prawdopodobnie w wyniku remontu nastąpiły zmiany w pierwotnej formie budowli, na pewno dotyczyły one elewacji wsch., do której w l. 1988–89 dostawiono nową salę gimnastyczną z przekształconego łącznika. Poszczególne budynki zespołu w dobrym i dość dobrym stanie technicznym; w budynku sali gimnastycznej widoczne uszkodzenia i dość znaczne ubytki w substancji murów zewnętrznych oraz ceglanym detalu architektonicznym.</p>	
		<p>20. Najpilniejsze postulaty konserwatorskie</p> <p>⇒ upodobnienie elewacji pd. łącznika do elewacji pn. – zastosowanie podobnej artykulacji i dekoracji; wymiana pokrycia imitacji dachu z blachy falistej na dachówkę;</p> <p>⇒ remont elewacji sali gimnastycznej – uzupełnienie ubytków w warstwie licowej i w detalu architektonicznym;</p> <p>⇒ remont ogrodzenia zach. zespołu: zastąpienie zniszczonej siatki metalowej murem z cegły;</p>	

21. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)

- AP we Wrocławiu: Rejencja Wrocławska, kartografia
- sygn. IV/436: Plan der Stadt Glogau [ca 1930], 1 : 10 000
- sygn. IV/437: Übersichtplan der Stadt Glogau [ca 1935], 1 : 5 000
- sygn. IV/438: Grosser Plan von Glogau u. Umgebung, 1 : 10 000
- sygn. IV/74: Plan der Stadt Glogau, J. Straube, 1 : 4 000
- Gminna Ewidencja Zabytków Nieruchomych — <http://sit.glogow.pl/default.asp>
- karty ewidencyjne budynku szkoły, sali gimnastycznej i łącznika opr. B. Samorek, E. Wojtowicz, 2003 r
- strona internetowa I LO w Głogowie – historia szkoły

22. Bibliografia

Das war Glogau., 1991, S. 183-256
 Glogau im Wandel der Zeiten., pr. zb., Würzburg 1992, S. 365-367
 K. ZAWICKI, Głogów – I Liceum Ogólnokształcące., [w:] Encyklopedia Ziemi Głogowskiej, z. 26, 1995;
 B. STÖRTKUHL, Architektura i urbanistyka Głogowa po zniesieniu fortyfikacji.,[w:] Zbliżenia – widoki Głogowa., Marburg 1997;
 W. BEIN, Glogau in alten Ansichten., Würzburg 1997, S. 48, 49
 Głogów – zarys monografii miasta., pr. zb. p. red. K. Matwijowskiego, Wrocław , str. 296;
 A. BOK, Szkolnictwo w l. 1918-1945., [w:] Encyklopedia Ziemi Głogowskiej, z. 47, 1998;
 J. CHUTKOWSKI, Głogów w XX w. Zarys monograficzny., Głogów 2004., str. 47

23. Źródła ikonograficzne i fotografia (rodzaj, miejsce przechowywania, sygnatury)

- kartografia: Plan der Stadt Glogau [ca 1930], 1 : 10 000; Übersichtplan der Stadt Glogau [ca 1935], 1 : 5 000; reprinty map przedwojennego Głogowa, w posiadaniu Działu Gosp. Przestrzennej Wydz. Gosp. Przestrzennej i Arch. UM w Głogowie;
- BEIN, op.cit., S. 48, 49 – widok 1935 od Hohenzollernstr., wraz z dziedzińcem frontowym), widok 1937 z tej samej strony;
- internet: www.heimatsammlung.de — fot. z l. 30-tych XX w. (widok zespołu od pn.-wsch.: szkoła, bud. mieszkalny);
- GEZ – karty ewidencyjne szkoły, sali gimnastycznej, łącznika, dost. w internecie pod adresem <http://sit.glogow.pl/default.asp> : budynek szkoły – 13 fot., w tym arch.: widok zespołu od dziedzińca, 1953 r, widok od pn.-zach., 1930, widok od pn.-zach., 1928; łącznik – 5 fot., w tym 1 arch. z pocz. l. 60-tych, przed przebudową; sala gimnastyczna – 6 fot., w tym 1 arch. z pocz. l. 60-tych, przed przebudową;
- Głogów – zarys monografii .., op. cit., str. 298; Zbliżenia – widoki Głogowa, op. cit., str. 36; Glogau im Wandel .., S. 167: zdj. arch. z 1935; CHUTKOWSKI, op.cit. – str. 47: repr. za: BEIN, op.cit.;

24. Uwagi różne.

25. Opracował

tekst Ewa Sawińska 12.07.2006
 plany i rysunki Ewa Sawińska 12.07.2006
 zdjęcia Ewa Sawińska 12.07.2006
 miejsce przechowywania negatywów: archiwum autora

Ewa Sawińska

Karta po wypełnieniu podlega ochronie na podstawie przepisu prawa autorskiego

26. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)

27. Załączniki

- * wkładka nr 1: cd. opisu; spis materiału zdjęciowego;
- * wkładka nr 2: mapka orientacyjna; fragment planu miasta z ok. 1930 r; zdjęcia;
- * wkładka nr 3: zdjęcia;
- * wkładka nr 4: zdjęcia
- * wkładka nr 5: zdjęcia;
- * wkładka nr 6: zdjęcia;
- Karta ewidencyjna budynku szkoły

1. Miejscowość

GŁOGÓW

2. Obiekt (nazwa jak na karcie)

ZESPÓŁ SZKOŁY PESTALOCZIEGO

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

cd. opisu; spis fotografii

mieszkalny (nr 2). Najpoważniejsze zmiany dotknęły budynek łącznika (nr 3), którego jedynym oryginalnym elementem pozostała elewacja pn., pozostałe elementy zostały przebudowane, zwiększono też gabaryty budynku oraz adaptowano go do nowej funkcji. Budynek szkoły, wolnostojący, stanowiący dominantę architektoniczną i funkcjonalną zespołu, usytuowany został kalenicowo w stosunku do ul. Jedności Robotniczej. Fasadę wsch., oddziela od ulicy dziedziniec frontowy, obsadzony ozdobną zielenią, z dojściami skierowanymi ku pn., wsch. i pd. Elewacja zach. budynku otwiera się na dziedziniec szkolny, którego znaczną część zajmuje boisko do gier zespołowych, a pierzeję pn. wyznacza ciąg pozostałych budynków zespołu: budynku mieszkalnego dla nauczycieli (nr 2), łącznika (nr 3) i sali gimnastycznej (nr 4). Pozostałe pierzeje dziedzińca wewnętrznego pierwotnie niezabudowane, prawdopodobnie otoczone były nie zachowanym ogrodzeniem. Obecnie, od strony zach. teren zespołu ograniczony współczesnym ogrodzeniem z siatki metalowej, od pd., także współczesnymi – ogrodzeniem z prętów metalowych na podmurówce ceglanej i parterowym budynkiem prywatnej szkoły policealnej. Fragment oryginalnego ogrodzenia zespołu szkolnego zachowany na odcinku pn.-wsch., łączy budynek szkoły (nr 1) z budynkiem mieszkalnym (nr 2). Ogrodzenie stanowi mur ceglany, o wysokości i formie analogicznej do kondygnacji cokołowej budynku szkolnego (wętek krzyżowy, dekoracja w postaci poziomych wysuniętych przed lico rzędów cegieł). W murze brama wjazdowa, zawieszona na czworobocznych słupach z uskokowymi czapami; skrzydła bramne współczesne, z prętów metalowych. Obok, mniejszy otwór przejścia pieszego, w formie ostrołukowej arkady, z jednoskrzydłową współczesną furtką z prętów metalowych.

BUDYNKI ZESPOŁU SZKOLNEGO W GŁOGOWIE.

Budynek Szkoły (nr 1) — ul. Jedności Robotniczej 10; ob. Zespół Szkół Ogólnokształcących w Głogowie; 1924–29, proj. Eugen Griesinger; *patrz: karta ewidencyjna budynku szkoły w Głogowie.*

Budynek mieszkalny dla nauczycieli (nr 2) — ul. Jedności Robotniczej 10a; ob. mieszkalny wielorodzinny, nie związany funkcjonalnie z budynkiem szkoły; 1926–29, proj. Eugen Griesinger; wyłączony z działki geodezyjnej zespołu szkolnego; współcześnie przekształcony wewnątrz i na zewnątrz. Murowany, pierwotnie licowany cegłą, podobnie jak budynek szkoły, ob. obustronnie tynkowany. Wnętrze ze stropami płaskimi, tynkowanymi. Więźba dachowa drewniana, płatiwiowo-kleszczowa z przypustnicami. Pokrycie dachu ceramiczne, z karpiówką

kładzianej podwójnie w koronkę. Posadzki zmodernizowane, betonowe, ze zróżnicowanym wykończeniem. Klatka schodowa zlokalizowana w środkowym ryzalicie pd.; schody dwubiegowe powrotne ze spocznikami. Otwory okienne w regularnym układzie, częściowo zmienionym współcześnie (brak otworów w dwóch skrajnych osiach elewacji wsch.), prostokątne; stolarka okienna współczesna (PCW). Wejście w przyziemiu ryzalitu; otwór prostokątny ze współczesnymi drzwiami jednoskrzydłowymi. Rzut prostokąta, o proporcjach zbliżonych do kwadratu, z półkolistym ryzalitem środkowym w elewacji pd. Dwukondygnacyjny, podpiwniczony, nakryty czterosпадowym dachem, pierwotnie z użytkowym poddaszem i facjatami. Elewacje wtórnie otynkowane, artykułowane otworami, zwieńczone uskokowym gzymsem. Wnętrze całkowicie przekształcone, z wtórnymi podziałami i zróżnicowanym wykończeniem. Instalacja elektr., wod.-kan., c.o., gazowa.

Łącznik (nr 3) — ul. Jedności Robotniczej 10a; pierwotnie jednostronnie zabudowana arkadowa galeria stanowiąca osłonięte przejście łączące budynek mieszkalny (nr 2) i salę gimnastyczną (nr 4), ob. – sala gimnastyczna; 1926–28, proj. Eugen Griesinger; po wojnie, do 1947 budynek pełnił rolę garażu dla Rosjan, później dla pracowników Starostwa Powiatowego; od 28.06.1950 obiekt przekazany szkole; na pocz. l. 80-tych, w związku ze wzrostem liczby uczniów i zwiększeniem ilości godzin w.f., łącznik przebudowano na dodatkową salę gimnastyczną. Murowany, w zachowanej oryginalnej elewacji pn. licowany cegłą, z ceglany detal, od strony pd., przebudowany, otynkowany. Nakryty żelbetowym stropodachem, z pokryciem z papy i z obdaszkami z czerwonej blachy trapezowej, nawiązującymi do dawnej formy ceramicznego dachu dwuspadowego. Posadzki betonowe. Zachowane oryginalne otwory okienne elewacji pn. w kształcie ostrołucznym, ujęte w ostrołuczne blendy; okna współczesne. Dobudowana elewacja pd. ze współczesnymi prostokątnymi typowymi oknami w regularnym układzie. Dawne wejście arkadowe pn., od strony Al. Wolności zamurowane w wyniku przebudowy; obecnie rolę wspólnego wejścia do budynków łącznika i sali gimnastycznej pełni jedyny zachowany arkadowy otwór dawnej galerii, zlokalizowany w elewacji pd. jej dawnego skrzydła; otwór zabudowano współczesnym drewnianym przepierzeniem z dwuskrzydłowymi drzwiami opierzanymi listwami. Budowla na planie prostokąta, z nieznacznie zryzalicowaną od pd. osią zach., mieszczącą otwór wejściowy; pierwotnie na rzucie L – korpus na osi wsch.-zach. ze skrzydłem zach. od pd., przylegającym do sali gimnastycznej. Budowla jednokondygnacyjna, pierwotnie z zabudowaną elewacją pn. i arkadową galerią od

pierwotnie z zabudowaną elewacją pn. i arkadową galerią od strony pd., obecnie zabudowana także od pd., o elewacji zlicowanej z elewacją sąsiadującego z nią od wsch. budynku mieszkalnego. Elewacja pn. lekko cofnięta względem pozostałych budynków pierzei, z podziałami lizenowymi i ostrołukowymi blendami ujmującymi osie okienne, zwieńczona przysłoniętym gzymsem podokapowym; w osi zach. zamurowany otwór wejściowy. Elewacja pd. dobudowana wtórnie, otynkowana, z prostokątnymi otworami okiennymi, nie nawiązująca do części historycznej. Wnętrze współczesne (sala gimnastyczna). Instalacja elektryczna i c.o.

Sala gimnastyczna (nr 4) — ul. Jedności Robotniczej 10a; 1926–28, proj. Eugen Griesinger; budynek uległ częściowemu zburzeniu w wyniku działań wojennych; odbudowany w l. 1953–54; w l. 1988–89 połączony z nową salą gimnastyczną z przekształconego łącznika. Murowany, licowany cegłą, z detalem ceglany, podobnie jak budynek szkoły. Wnętrza nakryte stropami płaskimi, tynkowanymi na podciągach. Wieżba dachowa drewniana, jętkowo-krokwiova na podwójnej ścianie stolcowej. Pokrycie dachów ceramiczne, z karpiówki kładzionej podwójnie w koronkę oraz papowe (przybudówka środkowa). Posadzki zróżnicowane: parkietowe (sala gimnastyczna) i betonowe, ze zróżnicowanym wykończeniem w pomieszczeniach pomocniczych – lastriko, współczesne płytki podłogowe (szatnie, prysznice). Schody drewniane wachlarzowe. Otwory okienne zróżnicowane w poszczególnych elewacjach; elewacja frontowa od strony Al. Wolności z dużymi prostokątnymi oknami w regularnym układzie, ujętymi w podziały ramowe, w skrajnych osiach uzupełniona parami małych okienek ze zblendowanymi ostrołuczными zamknięciami; Przybudówki podwórzowe z ujednoliconymi kwadratowymi okienkami dwuskrzydłowymi; w elewacji bocznej i podwórzowej, nad przybudówkami pary prostokątnych otworów okiennych. Okna współczesne, w większości zespolone, z PCW oraz krosnowe, drewniane. Otwór wejściowy w pd.-zach. przybudówce duży prostokątny, z dwuskrzydłowymi drzwiami ramowo-płycinowymi, ob. nieużywany. Główne wejście w dawnym zach. skrzydle łącznika, wspólne dla obu budynków. Otwory drzwiowe wewnętrzne prostokątne, z współczesnymi drzwiami płytowymi. Rzut prostokąta z trzema symetrycznymi dobudówkami elewacji pd. – środkową prostokątną i flankującymi ją, kwadratowymi. Budynek jednokondygnacyjny, z niższymi przybudówkami pd.; korpus z dachem 4-spadowym z powiekami i 3-ma kominkami wentylacyjnymi w kalenicy; nad przybudówkami dachy: pulpitowy, o małym kącie nachylenia połaci i 3-spadowe. Elewacje licowane cegłą, w partiach przybudówek rozczłonkowane pasami cegły wysuniętej lekko przed lico ściany; elewacja pn. artykułowana symetrycznym układem otworów, ujętych w podziały ramowe, urozmaicone motywem pionowych pasów ceglanych w płycinach podokiennych i kostkowymi gzymсами; w elewacji pn. i zach. dekoracyjny motyw z cegły, analogiczny do dekoracji na elewacjach budynku szkoły. Korpus budynku zajmuje duża sala gimnastyczna, w przybudówkach mieszczą się pomieszczenia pomocnicze: szatnie, prysznice, sanitariaty, itp. Instalacja elektr., wod.-kan i c.o.

Dziedziniec zewnętrzny. Zachował pierwotną kompozycję, z symetrycznym układem zieleńców i, przecinającymi je chodnikami betonowymi biegnącymi na pn., zach. i pd. i łączącymi główne wejście do budynku szkolnego z otaczającymi teren szkolny ulicami. Teren dziedzińca podniesiony, w formie tarasu ziemnego, ujęty jest w ceglane murki oporowe. Chodniki z niższym i wyższym poziomem ulic łączą szerokie, krótkie biegi schodowe.

Dziedziniec wewnętrzny. Przekształcony współcześnie. Nie zachowały się informacje o jego pierwotnym wyglądzie. Wzdłuż zabudowań pierzei wsch. i pn. ciągnie się pas nawierzchni wybrukowanej kostką granitową, który oddziela asfaltową nawierzchnię boisk sportowych, zabezpieczonych chwytaczami. teren na zach. i pd. od boisk nieco podniesiony, oddzielony ceglanyimi murkami oporowymi, porośnięty trawą.

S P I S F O T O G R A F I

1. Widok budynku szkoły (nr 1) i dziedzińca frontowego od wsch.
2. Widok zespołu od pn.-wsch. – szkoła (nr 1) i dom mieszkalny (nr 2).
3. Widok zespołu od pn.-wsch. – szkoła (nr 1) i dom mieszkalny (nr 2) – poczt z 1941 r.
4. Pierzeja pn. zespołu, widok od wsch.
5. Elewacja pn. łącznika (nr 3).
6. Sala gimnastyczna (nr 4) od pn.-zach.
7. Widok na dziedziniec wewnętrzny od zach.
8. Fragment zespołu od pd. – budynek szkoły (nr 1).
9. Dziedziniec wewnętrzny.
10. Pn. pierzeja zespołu.
11. Pn. pierzeja zespołu – zdj. archiw. z 1953 r.
12. Widok na pd. granicę zespołu.
13. Zach. fragment pierzei pn., widok z dziedzińca wewn.
14. Wsch. fragment pierzei pn., widok z dziedzińca wewn.
15. Pd. pierzeja dziedzińca wewnętrznego z współczesnym budynkiem.
16. Granica pd. dziedzińca wewnętrznego z współczesnym ogrodzeniem metalowym.
17. Dziedziniec frontowy – część pn. i środkowa
18. Dziedziniec frontowy – część pd.
19. Sala gimnastyczna (nr 4), widok od pd.
20. Sala gimnastyczna (nr 4), zdj. archiw., z 1953 r.
21. Fragment elewacji pn. sali gimnastycznej.
22. Wnętrze sali gimnastycznej (nr 4).
23. Łącznik (nr 3).
24. Zachowana arkada skrzydła pierwotnej galerii łącznika (nr 3).
25. Zamurowane wejście pn.
26. Dom mieszkalny dla nauczycieli (nr 2).
27. Dom mieszkalny dla nauczycieli (nr 2), widok od pn.-wsch.
28. Fragment oryginalnego muru ogrodzenia.

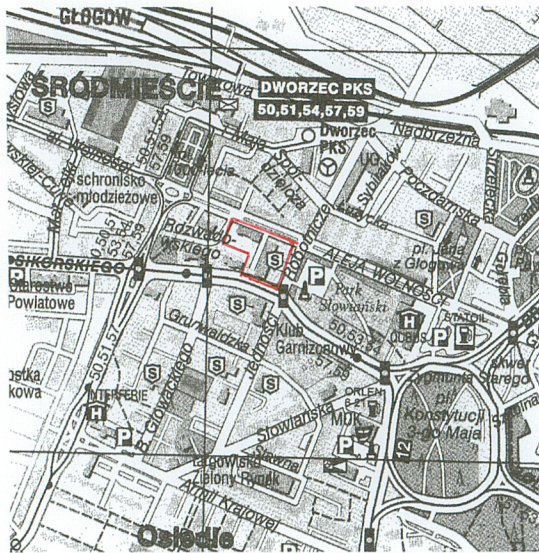
1. Miejscowość

GŁOGÓW

2. Obiekt (nazwa jak na karcie)

ZESPÓŁ SZKOŁY PESTALOZZIEGO

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)
mapka orientacyjna; fragment planu miasta z ok.
1930 r; zdjęcia;

1.

2.

3.

4.

5.

1. Miejscowość

GŁOGÓW

2. Obiekt (nazwa jak na karcie)

ZESPÓŁ SZKOŁY PESTALOZZIEGO

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

zdjęcia;

6.

7

8

9

10

12

11.

1. Miejscowość

GŁOGÓW

2. Obiekt (nazwa jak na karcie)

ZESPÓŁ SZKOŁY PESTALOZZIEGO

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

zdjęcia;

13

14

15

16

17

18

19

1. Miejscowość

GŁOGÓW

2. Obiekt (nazwa jak na karcie)

ZESPÓŁ SZKOŁY PESTALOCZIEGO

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

zdjęcia;

21

20.

22

23

24

25

26

1. Miejscowość

GŁOGÓW

2. Obiekt (nazwa jak na karcie)

ZESPÓŁ SZKOŁY PESTALOZZIEGO

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

zdjęcia

27

28

